

FELTÁRULNAK A TURUL-DINASZTIA TITKAI - NAGYINTERJÚ A MAGYARSÁGKUTATÓ INTÉZET EREDMÉNYEIRŐL, ÚJ PROJEKTJEIRŐL, ELLENSZÉLRŐL, TUDOMÁNYOS KÁNONOKRÓL, A MAGYAR ŐSTÖRTÉNET KUTATÁSOK MÚLTJÁRÓL ÉS JELENÉRŐL

Franka Tibor beszélgetett, Magyar Demokrata hetilapban Horváth-Lugossy Gábor főigazgatóval

A tény az, hogy a Magyarországi Intézetnek sikerült az, ami másoknak nem. Mi sikeresen mintát vettünk a győri Szent László hermában található Szent László király koponyaereklyéből, míg mások ezt a szintet nem tudták megugrani, sőt könyvben publikálták, hogy az ereklye alkalmatlan mintavételre, vagyis abból nem nyerhető ki értékelhető DNS. Nos, örömmel jelentem ki, hogy az ereklye archeogenetikai vizsgálatra alkalmas mennyiségű DNS-t tartalmaz – mondta a Demokratának Dr. Horváth-Lugossy Gábor, a Magyarországi Intézet főigazgatója.

– November közepén jelent meg a szenzációs hír, miszerint a Mende Balázs-féle kutatócsapattal ellentétben a Magyarországi Intézet szakemberei sikeresen vettek mintát Szent László király koponyaereklyéjéből, amelyből a DNS-szekvencia meghatározható. Mit jelent és mi várható ettől a tudományosan fontos lépéstől?

– Láthatjuk, hogy megfelelő archeogenetikai szaktudással, amivel kollégáim rendelkeznek, igenis kinyerhető a génállomány. Ezzel a tudományos lépéssel egy korábban sikertelennek és lezártnak tekintett nemzeti horderejű kérdést nyitottunk újra, és végezzük el a feladatot úgy, ahogy azt kell: a legmagasabb tudományos fokon. Mert ma itthon erre egyedül a Magyarországi Intézet képes. Nem először mondom el azt a jó hírt, hogy a harvardi és lipcsei laborok után a Magyarországi Intézet szegedi laboratóriuma – a Szegedi Tudományegyetemmel együttműködésben kiépítve – a világ legfejlettebb laborjai között van az archeogenetika tudományterületén. Erre nyugodtan lehetünk büszkék. A verseny nagy, de megálljuk a helyünket. A kormány nemcsak

azt ismerte fel, hogy a mai magyarság megmaradásának egyik záloga a nemzeti öntudat visszaépítése, ami az elmúlt kétszáz évben ismert okok miatt megkopott, hanem ennek előfeltétele a Magyarországi Intézet által végzett tudományos, szellemi munka, amit hónapról hónapra leteszünk az asztalra. A politika megteremti a hardvert, mi pedig a szoftvert.

– Ez itt miképpen értelmezendő?

– A Szent László király koponyaereklye-vizsgálatának legfontosabb hozadéka legalább háromféleképpen foglalható össze. Az első, maga a tudományos igazolás lehetősége, hogy a koponya valóban Szent Lászlóé-e. Amennyiben igen, az a további Turul-dinasztia kutatásban is nagy segítséget jelent, mert III. Béla után így újabb, a dinasztiahoz tartozó uralkodót azonosíthatunk, amely a családfában újabb leszármazók és felmenők azonosításához járulhat hozzá. Egy másik nemzeti hatással bíró eredmény lehet, ha az uralkodó azonosítása megtörténik, hogy a magyar nép lélekben megerősödve imádkozhat Szent Lászlóhoz, például Győrben földi maradványa előtt. Sokkal nagyobb szakrális, élő hatása van Szent Lászlónak, mint azt ma gondoljuk.

– Más kutatók vajon miért nem jártak sikerrel?

– Biztos vagyok abban, hogy erőltetve, lélek nélkül nem lehet komoly, főleg nemzeti kutatásokat végezni. Ez bármely tudományterületre igaz. Lehetett ezt tenni ideig-óráig, volt is erre igény a nagyhatalmak részéről, végignézve a történelmen tudománypolitikai szemüvegen keresztül. Gondoljunk csak a nyelvtörténetre vagy a régészetre. A nyelvtörténet az időben legrégebben kidolgozott szakág. A „finnugor nyelvrokonság felismerésével” (Sajnovics János), a XIX. században lényegében kidolgozták a nyelvtörténetet és hozzá egy „családfát”. Tudományos dogma lett, hogy a nyelvcsalád azonos a népi eredettel (Hunfalvy Pál). Bár folyamatosan érkeztek más vagy

ellenkező vélemények, rokonítások más nyelvcsoporthoz (török, kaukázusi, dravida, paleoszibériai nyelvek), illetve egy szuper-nyelvcsalád (ural-altáji nyelvcsalád) feltételezése, vagy annak igazolása, hogy a nyelvi és az etnikai rokonság nem áll szoros összefüggésben, de ezeket lesöpörték az asztalról. Ennyit a tudományos szabadságról. – És ma hogy állunk?

– Ez a helyzet a XX. századra sem változott. Ennek két speciális oka van: az egyik egy ijesztő példa ismétlődésétől való félelem. Ez a marrizmus tündöklése és bukása volt 1950 körül. A marrizmus egy erősen nonkonform, újító kommunista nyelvészeti irányzat volt, amellyel Sztálin személyesen számolt le, amikor túl újszerűnek kezdte látni, illetve az a kötelesség, hogy a magyar nyelvészeti nézeteket a szláv nyelvészeti adatok „alárendeltségében” kell tartani. Egyébként épp ezért ez vált a legmerevebb tudományággá, amely leginkább szorul megújításra. Ezt igazolta a régészet is. Ugyanis ez az elmélet sosem volt összeegyeztethető a régészeti leletanyaggal: a magyarok a sztyeppe lovasnépek régészeti anyagával állnak régészeti kapcsolatban, nem pedig a ma is paleolit-neolitikum szinten élő halászó, vadászó gyűjtögető finnugor, elvileg nyelvrokon népekkel. Az sem használt, hogy a magyar őstörténet-kutatás 1945 óta a legutóbbi évekig háttérbe szorított helyzetű, a szocialista korszakban gyanús tevékenység volt. A minimális számú őstörténetkutatások nem objektív úton haladtak.

– Hanem hogyan?

– Az elmélet nagyjából így foglalható össze: az adott kutatás applikálja-e a marxista történeti sémát; amennyiben ezt megteszi, és például a nomád birodalmakat hajlandó antik rabszolgatartó osztálytársadalomnak értelmezni, amelyben kimutatja a szükséges osztályharcot, akkor az addigi tudományos elméletek további építésének nincs akadálya. A gyakorlatból a következő nehézségek adódtak: a szovjet birodalomban jelentős pánszláv nacionalista ideológia is rakódott a kutatásokra, és az aktuális belpolitikai viszonyoknak – amik bármikor változhattak – a tudományos kutatás mindig alárendelődött. Fentiek okán a magyar őstörténet kutatása szorult helyzetbe került. Mivel a pánszláv ideológia egyik kardinális

térbeli pontján, a Kárpát-medencében igyekezett egy széles körű nem szláv múltat feltárni, ezért szinte automatikusan a „nacionalizmus” bélyegét sütötték rá. Kiváló magyar kutatók politikai aktivitásuk (pl. Hóman Bálint), vagy egyszerű személyi ellentétek, rágalmak, alaptalan feljelentések miatt (pl. Fettich Nándor) elfogadhatatlanok lettek a rendszer számára, életművüket nagyjából törölni kellett a szakmai köztudatból, és a hézagot természetesen szakmailag értékelhetetlen pártaktivisták hozzájárulásával kellett pótolni.

– Igaz, hogy ugyanakkor a Szovjetunióban nagyobb volt a kutatás szabadsága?

– Irónikus, de a Szovjetunióban valóban jobbak voltak a lehetőségek a magyar őstörténet kutatására, mert a keleti magyarság kutatása nem ütközött a pánszlávizmus ideológiai gátjába. A 30-as évektől szovjet kutatók alapművei is bekerülhettek keleti őseink kutatásának tudományos kánonjába. Jellemző, hogy ezeket a tudományos teljesítményeket a Horthy-korabeli tudománypolitika a legcsekélyebb gond nélkül elfogadta, például Zaharov–Arendt híres munkáját. Később Zaharov és Arendt a sztálini tisztogatások áldozata lett, így utólag munkásságukat törölni kellett volna, de az állandó információhiány miatt Magyarországon a tény nem jutott el az illetékes elvtársak fülébe, így nem történt tényleges változás. Magyarországon az a kevés kutató, akinek lehetősége volt a Szovjetunióban helyszíni kutatásokban részt venni, nagy előnybe került, de az ideológiai hűségük helyett az egyetlen, aki ma is értékelhető és példának vehető életművet hagyott ránk közülük, Erdélyi István volt.

– Meddig jutottak, meddig juthattak el a kutatók?

– Egy álságos eredmény lett az 1950-es évek végén az a szakmai álláspont, hogy a honfoglaló köznép magyarokból és nem szlávokból állt. Ezzel ugyan egy XIX. század végi téves dogmát írtak felül, de milyen áron? Egy hatásaiban máig kísértő abszurditással: szerintük a honfoglaláskor a Kárpát-medence üres volt, a honfoglalók légüres térbe érkeztek. Így lehetett rendszerellenesség nélkül elutasítani a pánszláv és dákoromán elméletet – viszont „kompromisszumként” kiiktattak minden kutatást a honfoglalást megelőző népekkel, a

szkítákkal, a szarmatákkal, a hunokkal és az avarokkal való kapcsolataink kérdésében. E szerkezet következtében került automatikusan a „tudománytalan” kategóriába László Gyula kettős, majd utóbb már több lépcsős honfoglalás-elmélete, a nagyszentmiklósi kincs kutatása és még számos más terület.

– Hogyan kell értelmeznünk azt, hogy „tudománytalan”?

– A kommunizmus időszaka alatti őstörténet-kutatás legfőbb jellemzője a rendkívüli konzervativizmus volt, mert az új nézőpontok, adatok, hipotézisek mindig magukban hordták a marxista dogmától való elhajlás lehetőségét. A fogalom azt jelöli, hogy a „tudománytalanak” bélyegzett irányok nem kutathatók és nem is cáfolhatók, hanem hallgatással mellőzendők. Ha megkérdezzük, hogy mi lett ennek a következménye, lehangoló választ kapunk: az ősi magyarság népi tömegeinek hangsúlyozása, az elit elhanyagolása; a IX.-X. századi köznéplassú, céltalan látszatazonosítása, tagadása az avar kontinuitás kérdéseinek, a hun hagyományok erőszakos elhallgattatása. Ennek az egyoldalú és motivált őstörténet-kutatásnak esett áldozatul László Gyula úgynevezett kettős honfoglalás elmélete is. De mondhatnám, hogy „A magyar honfoglalás kútfői” (Pauler Gyula – Szilágyi Sándor) kötet kiadása óta eltelt 120 évben kísérlet sem történt modern és kellően alapos gyűjtésre. Hiába kerültek elő újabb források a honfoglalás és a X. század történetéről, nem tudtak bekerülni a köztudatba. Az avar kor forráskutatása a IX. századra még mindig csak részleges, de a legsúlyosabb a hiány a hun kor kutatásában: erre a kétszáz évre lényegében semmi feldolgozás nincs.

– Elképesztő. De vajon miért?

– Mert a hun hagyományt tudománytalanak bélyegezték. Méltatlanul bántak a szarmata korral is, és csak az utóbbi időben került az érdeklődés homlokterébe, sokáig nem is volt igény az írott források vizsgálatára, mert nem hitték, hogy e kornak érdemben volna mondanivalója.

– A rendszerváltás hozott-e változást?

– A rendszerváltás után valami egészen elképesztő dolog történt, amely a 2000-es években érte el talán csúcspontját. Ez az a nézet, amelyet talán úgy jellemezhetnénk, hogy a balliberális tudományos kánon hiperszkepticista

álláspontra helyezkedett az őstörténet-kutatásban is. A fentiek miatt is hatványozottan nagy a felelőssége a Magyarságkutató Intézet tudományos munkájának. Egyszer még történelmi pillanatként emlékezünk erre a korszakra, amikor Kásler Miklós letette Orbán Viktor asztalára a Magyarságkutató Intézet tervét, és a miniszterelnök támogatta azt. Nem véletlenül hívott életre minket a nemzeti kormány, és úgy érzem, bennünk partnerre talált. Nekiállunk és elvégezzük az elmaradt és most már lehetővé vált magyar őstörténet-kutatásokat, amely fontos bázisa az erős Magyarország építésének.

– Meddig jutottak?

– Az elmúlt három évben folyamatosan hoztuk az eredményeket. De maradjunk csak az archeogenetikánál: az országban elsőként állítottunk fel Archeogenetikai Kutatóközpontot, évente több száz szekvenálást végzünk, nemzetközi publikációkat jegyezzük, archeogenetikai kiállítást és konferenciákat szerveztünk, számos magyarországi, illetve nemzetközi mintavételt hajtottunk végre Horvátországban és Mongóliában, világszínvonalú laborfejlesztést végeztünk Szegeden, és most Budapesten. Kutatóink egyetemi kötelékükben archeogenetikai szaktudású PhD-hallgatókat képeznek. A legmagasabb tudományosság mellett ilyen precizitás, hozzáállás, kitartás és lelkiület a garanciái a Magyarságkutató Intézet eredményeinek, ami igazából az egész ország sikere. Itt nálunk, a Magyarságkutató Intézetben minden kutató pontosan tisztában van azzal, hogy amikor ide szerződik, onnantól nem csak a saját maga kutatását hivatott végezni. Nálunk megvan az a plusz, amit úgy tudnék egy szóban kifejezni, hogy nemzetszolgálat. Ez mindig ott lebeg a szemünk előtt. Mindennapjaink része.

– Az Árpád-házi királyok származásával kapcsolatos vizsgálatok kezdetét III. Béla királyunk DNS-ének azonosítását, először Kásler Miklós professzor úr, az emberi erőforrások minisztere vetette fel, aki mellé támogatólag odaállt Erdő Péter bíboros is. Miért volt fontos a kutatás kezdetén ez az összefogás?

– Hadd egészítsem ki még egy névvel a névsort. Pintér Sándor belügyminiszter úr is a kutatás támogatói között szerepel. Kásler Miklós miniszter úr a 2010-es évek első felében az

Országos Onkológiai Intézet főigazgatójaként kezdte meg a Turul-dinasztia (ismertebb nevén az Árpád-ház) genetikai kutatását.

Elismertségének, hosszú évtizedes személyes, jó kapcsolatainak köszönhetően Erdő Péter bíboros úr fővédnöke lett a kutatásnak, és Pintér Sándor belügyminiszter úr adta azt a húszmillió forintos támogatást, amelyből a kutatás megvalósulhatott. Mai szemmel is így gondolom, de biztos vagyok benne, hogy később, évtizedek múltán is úgy értékeli őket az utókor, hogy ezzel a tettel beírták magukat a nemzet történelmébe.

– Tavalay júliusban jelent meg az a nemzetközileg is elismert tudományos dolgozat, amelyet Prof. Dr. Kásler Miklós és Dr. Nagy L. Péter jegyzett III. Béla Y-kromoszómás vizsgálati eredményeiről. Ez alapján mi derült ki az Árpád-házi dinasztia eredetéről?

– Egyrészt megállapították, hogy a Turul-nemzetségre jellemző férfivonal a mai Észak-Afganisztán területéről ered, majd másodlagos kiterjedése a Kaukázus előtere és a Volga-Urál régió. Az Árpádok a Volga-Urál régióban élő baskírok őseinek egyik férfiágáról ágaztak le. Másrészt a kutatás során, amelybe már a Magyarságkutató Intézet kutatói is szervesen bekapcsolódtak, felfedezték és leírták a kutatók azokat az egyéni markereket, amelyek segítségével minden más Árpád-házi férfi genetikailag azonosítható. Enélkül a tudományos eredmény nélkül nem lenne értelme azonosított helyen fekvő kiemelt egyének sírjai felnyitásának.

– Arról mi a véleménye, hogy egy nem archeogenetikai személyről, akit már egyszer elküldtek az egyik Árpád-házi király folyamatban lévő genetikai kutatásából, mert zavarta a kutatást, majd nekiesett egy másik Árpád-házi király ereklyéjének – amiről leírja, hogy abból nem nyerhető ki értékelhető DNS –, mára kiderült: szenzációként adja elő, hogy Tihanyban megtalálta I. András sírját?

– Én is úgy tudom, hogy az első Árpád-házi uralkodó genetikai kutatása kezdetekor ugyan jelen volt, de a kutatás alatt a kutatásvezetők inkább megköszönték addigi részvételét. Ennek ellenére mintát kapott az a labor is, ahol státuszban volt, de eredményt nem mutattak fel. Mondván, hogy a csontok DNS kinyerésére és meghatározására nem alkalmasak. Ugyanez volt

a helyzet Szent László hermában található csontereklye esetében. Kötetben olvashatjuk, hogy „érdemi vizsgálatokra, következtetések levonására, összehasonlításokra alkalmatlan DNS-szekvenciát nyertünk”. A mi idei mintavételünk azt támasztja alá, hogy ez nem így van. A koponya DNS tartalma teljes és gyönyörű, a nemzetközi tudományos publikáció írását megkezdtük. Én is olvastam az I. András királyról szóló szenzációs híreket, de valójában eddig semmi novumot nem láttunk. Sokat nem is lehet, mert az Árpád-ház genealógiáját a Kásler Miklós vezette kutatócsoport már évekkel ezelőtt meghatározta. Egyáltalán, ezért van mivel összevetni a tihanyi csontokat. Ráadásul azt, hogy I. András a tihanyi apátságban nyugszik, eddig is mindenki tudta. A tényleges megerősítésről tudományos publikációt kellene letenni az asztalra. Az még nem jelent meg.

– Mindez azt bizonyítja, hogy az őstörténet kutatásában eddig ismeretlen kérdések és irányzatok keletkeztek köszönhetően a DNS-információknak, a genetikának?

– A kérdések eddig is ismertek voltak, csak nem tisztázta azokat senki. Illetve akik megpróbálták, azok tudományosan és gyakran egzisztenciálisan is pórul jártak. Életek, családok mentek tönkre e téren is. A világ pedig elhaladt mellettünk, de mostanra felvettük a ritmust, sőt jól állunk a versenyben. Úgy mondanám, nem új irányzatok keletkeztek, hanem most lehetőség van több elmélet prekonceptió nélküli megvitatására. A hegelianizmus kategóriáival élve, a Magyarságkutató Intézetben lehetőség van téziseket és antitéziseket összeütköztetni szabadon, amikből aztán jó esetben megszületik a szintézis. Mindegy milyen eredményre jutunk, annak tudományos alapokon kell állnia. Na most a legújabb tudományos kutatások eredményei mégiscsak azt bizonyítják, hogy mind a néphagyománynak, mind krónikáinknak igazuk van a származásunkat illetően. Halkan jegyzem meg, a krónikákban egy hang nem esik nyelvrokonságról vagy a nyelvcsaládokról. Sőt maga a család szó csak a XII. században kerül a magyar nyelvbe, de igazán a XIX. század végétől használjuk.

– Úgy fest, alapvetések, eddig elért szakmai sikerek, például a finnugor rokonság elmélete,

dőlhetnek meg és mehetnek veszendőbe. Mennyire érzékelhető a szakmai és politikai ellenszél?

– Ellenszél van, hogyne lenne, de szélcsendben nem is lehet haladni. Loyolai Szent Ignác mondta a XVI. században: „Nincs rosszabb vihar, mint a szélcsend”. Aztán Wass Albertnek is megvolt a maga sommája az ellenlábásokról: „Aki hegytetőn áll, azt fújja a szél”. Nagyon röviden azt felelném a kérdésre, hogy igazi tudományos vita nincs az eredményeinket illetően. Ahhoz tudományos szacikket kellene publikálni, hogy más kutatók mit látnak másképp, mire jutottak, milyen kutatások alapján. Ilyenek nincsenek. A napi-, vagy hetilapokban megjelenő vádaskodások más terület. Beszélni sem érdemes róluk. Egyszer reagáltunk egy ilyen írásra, ami után azt a visszajelzést kaptuk, hogy az elmúlt tíz év legjobb tudománytörténeti írása lett válaszuk. Az igazság azonban az, hogy sajnáljuk az értékes időt a klaviatúrahuszárok próbálkozásaira. Mi inkább a munkára koncentrálnak.

– Mi a baj önökkel?

– Egy sok évtizede intézményesült kánonnak, egy hatalmas hálózatnak nem tetszik, hogy amit eddig védtek, mondtak, tanítottak, az bizony korrigálásra szorul. Nem miattuk, hanem az utánunk jövő generáció tudása, önbecsülése, nemzeti öntudata miatt. Arról nem szólva, hogy az egykori keleti rokonnépek is elismerően fogadják öntudatra ébredésünket a világban, és minden segítséget megadnak a magyarság, mint az egyik legősibb nép múltjának kutatásához. Ezt tapasztaltuk is Kazahsztánban, Mongóliában, Georgiában. Már jó harminc éve tárt karokkal várnak, hát most elmentünk hozzájuk. Nem mellesleg kutatásaink jól kiegészítik Magyarország nemzetközi törekvéseit, kapcsolatépítéseit. Nagyon jó példái ennek a közelmúltban aláírt kazah, mongol, török, kínai és a most induló georgiai együttműködések. De nem akarom megkerülni a kérdést. Hogy feleljek rá, érezzük, hogy van nyomás. Maradjunk a legújabb tudományágnál. Az archeogenetika magyarországi megteremtése is rendkívül sok energiát emésztett fel. Talán érdemes egy rövid összképet nyújtani az olvasóknak, hogy mi is történt az elmúlt húsz évben e téren. 2000-ben sikeres archaikus DNS-

izolálást hajtott végre a több szakfolyóiratban honfoglaló magyarokról publikáló és négy fokozatot szerzett kutatót kinevelő Prof. Dr. Raskó István szegedi iskolája, amely 2009-ig tudott működni, mert 2006-tól fokozatosan minden forrást elvontak tőlük. Aztán 2010-től Szegeden újra megpróbálták (támogatás nélkül) a történeti genetikai kutatásokat folytatni, gyakorlatilag az eredménytelenséget megelégtelve, de erőforrás hiányában sok lehetőségük nem akadt. Még ebben az évben az Országos Onkológia Intézet vezetőjében, Kásler Miklósban fogalmazódott meg a Turul-dinasztia (Árpád-ház) archeogenetikai kutatásának ötlete.

– Ez jó nagy visszhangot váltott ki akkor.

– Nem véletlenül. A régi-új szegedi genetikai irány és az új geneológiai irány nyílt vagy titkolt támadás alatt állt, amiről jócskán van írott anyag is. Eközben 2017-ben nemzetközi szakpublikációk alapján Neparáczi Endre megvédte „A honfoglalók genetikai származásának és rokonsági viszonyainak vizsgálata archeogenetikai módszerekkel” című doktoriját. A téziseket azonnal megtámadták. Aztán 2018-ban megjelent Kásler Miklós vezetésével az Árpád-ház férfi vonalának genetikai azonosításáról szóló publikáció, amelyről ugyancsak mérhetetlen mennyiségű dezinformáció látott napvilágot. A szegedi és a budapesti iskola egzakt, új adatokkal szolgált a magyarságról, annak genealógiájáról, lehetséges vándorlásáról. Ezeket a kutatási eredményeket igyekeztek ellehetetleníteni, majd amikor azokat szakfolyóiratokban közölték, megtámadni a bulvármédiában. Ezek az akadályoztatások ma is működnek.

– Ámde fordulat történt, mert megalakult a Magyarországi Kutató Intézet...

– Valóban, 2018-ban ebben a nem kevésbé viharos tudományos közegben alapította meg Magyarország kormánya a Magyarországi Kutató Intézetet, amely azonnal összekapcsolta a szegedi-budapesti iskolát. Bár ez a küzdelem ma még Dávid és Góliát harcának látszik, de bízunk abban, hogy ezúttal is Dávid győz.

– A székesfehérvári jelöletlen sírban található további királyi csontok, amelyek biztos genetikai válaszokat adhatnának a magyar viharos történelem kérdéseire. Lehetséges-e a csontok bizonyító erejű szétválogatása?

– A székesfehérvári osszáriumban őrzött csontok vizsgálata több évszázados adósságot rendez eleink felé. Ha csak az elmúlt ezer évet nézzük, hogy milyen főbb történelmi események történtek ott, már akkor a homlokunkra csapunk: „hogya ez eddig nem történt meg”? Ezer évvel ezelőtt Szent István Nagyboldogasszony bazilikája teljes szakralitásban kezdte meg működését. Ez lett a Regnum Marianum, azaz a Magyar Királyság apostoli királyainak koronázó helyszíne, majd végső nyughelyük. Olyan erőter ez, ahol a Turul-dinasztia kihunyása után kétszáz évvel is koronáztak és temetkeztek királyaink. Aztán a török háborúk alatt szintén kétszáz évbe telt, mire teljesen elpusztították, amit a keresztény védőbástyát betöltő magyar nemzet már nem tudott megakadályozni. 1848-ban egyetlen sértetlen királysírt találtak épségben, III. Béláét, akit 1898-ban a Mátyás-templomban temettek újra. Innen történt a korábbi hármass összfogásnak köszönhetően az archeogenetikai mintavételezés, és így került megállapításra 2017-ben a Turul-dinasztia származása. Ha tetszik, ez az origó. Ezen kutatás alapján lehet azonosítani az elpusztult bazilikában és körülötte talált, összegyűjtött kilencszáz csontleletről a Turul-dinasztia tagjait. A kutatások még zajlanak rendkívül precízen és feszített tempóban, de ha csak egy vagy két Árpád-házi királyt, esetleg többet sikerül azonosítanunk, már elértük célunkat. De mi, magyarok szeretjük magasra tenni a léceket, rendesen elvégezni a munkát, ezért idén Horvátországban Lepoglavában is vettünk mintát Hunyadi Mátyás fiának és unokájának földi maradványaiból és meghatároztuk a Hunyadi-ház genealógiáját is. Már csak a nemzetközi tudományos publikáció megjelenésére várunk, hogy hivatalosan is jobb kedvre derülhessünk Mátyás király származását illetően. Így, ha szerencsénk lesz, Hunyadi Mátyást is sikerül azonosítanunk.

– Mit szeretnének ezzel elérni?

– Célunk az, hogy ezek az uralkodók méltó módon nyugodhassanak, a nekik járó végtisztesség szerint. És akkor még nem beszéltem Károly Róbertről vagy Nagy Lajos királyunkról, akik jelenleg szintén nejlonszákokban és fémládákban azonosítatlanul nyugszanak valahol. Kutatásunk

végén szent királyaink újratemetési ceremóniája és egy olyan Nemzeti Pantheon felavatása válhatna valóra, ami a világtörténelemben egyedülálló. A magyarságra mindig jellemző volt az ősök tisztelete. Láthatjuk, hogy uralkodó nélküli, de ugyanolyan fontos számunkra az Úz-völgyi temető, a hazaért életüket adó hősi halottjaink sorsa. Székesfehérváron sem más a helyzet: Spányi Antal püspök és Cser-Palkovics András polgármester minden támogatást megad a számunkra. Valamennyi csontvázból veszünk mintát, így azokból jó eséllyel használható DNS-eket tudunk kinyerni.

– A Magyarságkutató Intézet munkája már ma is világszínvonalú. Lesz-e újabb szenzáció?

– Már önmagában az is jelentős tudományos eredmény, ha úgy tetszik, szenzáció, hogy szent királyunk koponyájáról egy korábban kijelentett mintavételre alkalmatlan státuszt sikeresen meghaladtunk és bebizonyítottuk, hogy lehet DNS-t kinyerni, így meghatározható a származása a hermában őrzött személynek. Természetesen itt is első a tudományos publikáció írása, annak megjelenése, amit külön hangsúlyoznom kell, hogy óriási munka, általában másfél-két évet jelent. A jó hír, hogy Neparáczi Endre igazgató társam vezetésével már írják az archeogenetikai vizsgálatok eredményét bemutató szacikket kollégáim. Ez hónapokat jelent ugyan, de bízunk benne, megéri kivárni.

– A magyar őstörténet-kutatás szempontjából az abasári királysír Makoldi Miklós vezette feltárása is hasonlóan bizonyító erejű lehet?

– Már most is az. Az abasári feltáráshoz még csak hasonló sem volt az elmúlt nyolcvan évben. Itt is konkrét királysírt kutatunk, a Magyar Királyság harmadik királyáét. A krónikáink szerint a Turul-nemzetséggel közös ősi ágon rokonítható Aba Sámuel. Közben Makoldi Miklós igazgató társam és kollégáink feltárták a bazilikaméretű, nemzetséggfői központhoz tartozó, több mint 5500 négyzetméter alapterületű bencés apátság jelenleg kutatható beépítetlen részét. Mellette a valószínűleg X. századból származó körtemplomot. Szó szerint a föld alól ásták elő kevesebb, mint egy év alatt, mert korábban kamionparkoló és lakóház épült felette. Szeptember óta látogatható a történelmi emlékhely. Horváth Lászlóval, a térség

országgyűlési képviselőjével és Kazsu Attilával, Abasár polgármesterével együttműködve dolgozunk. Már a Máriát ábrázoló kő oltárképtöredék is egyedülálló, mert ilyen minőségű gótikus kőfaragványt a XIII. századból még a Kárpát-medencében nem találtak, de említhetném azt a XV. századi sírt is, amely az Aba nemzetség két turullal és királyi koronás sisakkal díszített sírkő fedlapjával volt lefedve.

– Megtalálták-e Aba Sámuel sírját?

– A templomtéren belül több mint harminc csontvázat találtunk, ebből a szentély területére 15 tehető. Emellett még egy kisebb osszárium is előkerült. Ezek vizsgálata még folyik, de bízunk abban, hogy azonosítható lesz az Aba nemzetség DNS-e, az azonosított sírnak köszönhetően, amelyben egy Aba nembéli testvérpár lett eltemetve. Ha sikerül meghatározni a genealógiájukat, könnyebben azonosítható lesz a többi csontlelet, amelyek között már lehet, hogy ott vannak Aba Sámuel földi maradványai. A Magyarságkutató Intézet nevében arra vagyok a legbüszkébb, hogy munkatársaim minden időjárás viszonyok ellenére és járványhelyzet miatti előírásokat betartva olyan sebességgel dolgoztak, hogy a szeptemberben tartott Eucharisztikus Világkongresszus résztvevői már fizikai valóságban újra láthatták az ezeréves apátság falait, a több mint ezeréves keresztény magyarság egyik monumentális tanúbizonyságát. Köszönhetően a feltárásnak, ma már pontosabban látjuk, mit építettek őseink ezer évvel ezelőtt, és itt is korábban tudományosnak vélt tézis dőlt meg a templom szerkezetére, kinézetére vonatkozóan.

– A Magyarságkutató Intézet születése Kásler Miklós emberierőforrás-miniszterhez köthető, és fiatal alakulat, akár csak a Rendszerváltás Történetét Kutató Intézet és Archivum, ami a jövő évi választások tükrében azért nagyon fontos, mert egy balliberális hatalomátvételt követően további létük is kétségessé válhat. Önök, mint fiatal és sikeres kutatók, tartanak-e a veszélytől?

– A Retörkit 2013-ban alapították, lassan 9 éve működik, és idén alapítványi fenntartásba került, így hosszú távú működésük biztosítva látszik. A Magyarságkutató Intézet 2019-től végzi kutatásait, és mi nem gondolkozunk

kormányváltásban. A történelemre is tekintve, nekünk, magyaroknak az volt a jó, ha vezetői stabilitás volt az országban. A kapkodás, a hamis ígéretek sosem vezettek jóra. Ismerünk a történelmünkéből rövid ideig uralkodó királyokat, interregnum-időszakot, és láttuk már, milyen, amikor miniszterelnökök váltják egymást, néha ugyanabból csapatból. Ezek a ballépések soha sem vezettek eredményre, az ország elszegényedett, idegen befolyás alá került, veszteség, veszteség hátán. Nekünk magyaroknak az a jó, de még a Kárpát-medencében élő más népeknek is, ha a magyar vezető erős, határozott, védi őseink hagyományait és a kereszténységet. Szent István egy helyen így fogalmaz: „Az uralom negyedik dísze a főemberek, ispánok, vitézek hűsége, erőssége, serénysége, szívessége és bizalma. Mert ők országod védő falai, a gyengék oltalmazói, az ellenség pusztítói, a határok gyarapítói”, míg másutt így: „őseink követése foglalja el a királyi méltóságban a nyolcadik helyet. A legnagyobb királyi ékesség, az én tudásom szerint, a királyelődök után jární, a szülőket utánozni.”

– Nagy királyok és nagy elődök útján haladva vajon meddig juthatunk el közös öntudatunk visszaszerzésében?

– „Avares, quos modo Ungarios vocamus”, vagyis „az avarok, akiket most magyaroknak hívunk” – írta Widukind von Corvey százbencés szerzetes, krónikáíró a X. században. Azóta eltelt ezer év, és a legújabb archeogenetikai, illetve klasszika-filológiai kutatási eredmények is alátámasztják, a Kárpát-medence alaplakosságának több ezer éves jelenlétét, a keletről érkezők rokoni kapcsolatait, és hogy az avarok biztosan beszéltek magyarul. Itt tartunk most.

Az eredeti cikk itt érhető

el: <https://demokrata.hu/.../feltarulnak-a-turul-dinasztia.../#tortenelem#arpadhaz>